

Pán je blízko

Hošťálková 14.2.2016

Vstupní slovo: Ž. 27,1; Čtení: Iz. 58,6-12; Text: Fil. 4,4.5b; Poslání: Jan 20,19a.c-23;
Požehnání: Nu. 6,24-26; Písně: 604; 622; 379; 500; 685; Písně k V.P.: 397; 697; 398

1. Úvod – o radosti

Jsme na začátku postního období a tak se někomu může zdát text kázání trochu nepřípadný. Radujte se v Pánu vždycky. Postní dobu a půst vůbec možná považujeme za smutné období, období především odříkání a naříkání. A do toho teď slovo o radosti! Nicméně, neposunuli jsme skutečnost postu do jiných sfér, tam, kde to nepatří? Také proto jsme si připomínali slovo proroka Izaiáše, kde slyšíme, co půst znamená a jaký má vlastně smysl. A k tomu si ještě připomeňme slova Ježíše Krista z kázání na hoře (Mat. 6,16-18a). „A když se postíte, netvařte se utrápeně jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když se postíš, potřij svou hlavu olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt.“ Takže období postu, a to ať jej držíme nebo nedržíme, je příležitostí si zvláště připomenout, že je nám Pán Bůh v Ježíši Kristu blízko, a to je buď jak buď důvod k radosti. Pochopitelně je s tím spojeno připomenutí si a uvědomění si vlastního provinění, vlastní hříšnosti; ani na to nesmíme zapomenout.

2. Důvod k radosti – Pán je blízko

Tak si na začátku letošního postního období připomeňme slovo o radosti a to ne jen nějak teoreticky. Text z Pavlova dopisu do Filipis je velmi známý. Ale jistě jste si všimli, že jsem ho necitoval celý, jak je ve 4. a 5. verši, ale že je to jen vlastně začátek a konec těchto dvou veršů. Je to úmyslně a nemyslím, že bychom tím změnili nebo posunuli význam svědectví Písma. Ve 4. verši slyšíme, že se máme vždycky radovat. To při nás vyvolává otázky, zda je to vždy možné. Při radosti se obvykle očekává úsměv na tváři, rozzářený obličej. Ale když někoho bolí zuby, tak mu asi do smíchu nebude a napomínat ho, že se má radovat, by asi bylo liché; to bychom zůstali u pouhé teorie; když vás bolí třeba právě ty zuby. A když má někdo smutek na duši nebo bolest na duši, tak pouhé připomínání a napomínání, aby se radoval, asi také moc nepomůže; zůstane to na rovině pouhé teorie. Tady je třeba pomoci, ne napomínání či až nátlaku. Kdo jste takovými obdobími prošli, tak víte co to znamená a rozumíte tomu, kdo tím prochází a můžete mu pomoci. Ale zpátky k textu. Z 5. verše 4. kapitoly jsem uvedl jen druhou část – Pán je blízko. Na toto spojení mne nedávno upozornil text čtení z Hesel Jednoty bratrské koncem minulého roku. A uvědomil jsem si, že i toto patří k sobě. Protože tato slova – Pán je blízko – nenavazuje jen na první část 5. verše, tedy na slova „vaše mírnost ať je známa všem lidem“, ale patří a vysvětluje i verš čtvrtý, tedy „radujte se v Pánu vždycky.“ A řekl bych, že je vlastně vysvětluje a dává jim smysl.

3. Modlitba Páně – přijď Království tvé

Jenže opět to může být, jako u všeho pouhá teorie. Jak dál a co s tím? Známe myslím všichni a i v našich shromážděních se modlíme modlitbu, kterou Ježíš učil své učedníky a která je vlastně takovým pravzorem pro naše modlitby. Někdy mám takový nepříjemný pocit, že tuto modlitbu jakoby odsouváme do pozadí nebo ji považujeme za pouhou formalitu, protože se ji můžeme modlit jen automaticky a tedy formálně. Dojdeme-li k takovým závěrům, pak si myslím, že s vodou jsme z vaničky vylili i ono pověstné dítě. Kvůli špatnému používání odložíme nebo i odhodíme podstatu a to je velká chyba. Ježíš učil své učedníky se takto modlit právě proto, aby jim ukázal, co je důležité a nejdůležitější v modlitbě a za co mají prosit a co má modlitba obsahovat. I dnes se chceme těmito Ježíšovými slovy k jeho a našemu Otci modlit, a tak pamatujme a myslíme na to, co se modlíme. A když vám někdy nejde se modlit a na modlitbu se nemůžete soustředit, doporučuji vám, abyste se touto modlitbou nechali vést a její jednotlivé prosby si připomínali a zpřítomňovali si je. První prosbou modlitby Páně, která navazuje na oslovení „Otče“, je prosba „prijď Království tvé“.

Někteří vykladači Písma uvádí, že vlastně celá tato modlitba je vlastně prosbou za příchod Božího království. Jenže opět se nám stává, že tuto prosbu, tuto modlitbu posuneme do nějaké vzdálené budoucnosti, když už konečně přijde Bůh, Ježíš Kristus se svým Královstvím, všechny věci budou proměněny a nastane opět původní stav tak, jak byl v ráji. Jistě na to očekáváme, ale tím skutečnost Božího království odsuneme ze svých všedních dnů a skutečnost Božího království se nám stane teorií pouhou. Co s tím, nebo přesněji co proti tomu dělat?

4. Přijď Království tvé – do našich dnů

Chtěl jsem, abychom nyní zpívali jednu píseň z toho starého zpěvníku mládeže. Leč nepovedlo se to, a tak si ji aspoň promítneme a ocitujeme. Připomeňme si tedy, co se v této písni zpívá. „Přijď království Tvé – na dně mých sil; mám-li všeho dost; přijď království Tvé.“ Vždyť právě tehdy, když je mně špatně a v koncích, potřebuji, aby ke mně Bůh přišel; ale také když mám všeho dost a myslím, že už nic nepotřebuji, právě tehdy potřebuji, aby ke mně Bůh se svým královstvím přišel. A dál - vládne-li lež, vládne-li strach a v lhostejném klidu, právě tehdy necht' k nám, ke mně přijde Boží království. I tehdy, když chybí radost a chybí láska a v naší nedověře potřebujeme, aby k nám, ke mně přišel Bůh se svým královstvím. Stejně tak mezi nemocné, mezi vězněné, mezi osamělé necht' přijde Boží království a to třeba našim, mým, tvým prostřednictvím. A důležité je, aby Boží království přišlo do našich kostelů, do modliteben i do našeho zpěvu. A aby nezůstalo jen u obecné roviny, přijď Tvé království do našich srdcí, do našich rukou, do našich očí. Přijď království Tvé! Můžeme pokračovat ve svých prosbách, kam všude vidíme a chceme, aby Pán Bůh, Pán Ježíš Kristus přišel se svou vládou, se svým královstvím – do našich rodin, do našich škol, do našich zaměstnání, do našich koníčků a je toho jistě ještě hodně. Ostatně to víte sami.

5. Závěr – společenství kolem stolu

Kristus přichází se svým královstvím docela konkrétně ve společenství a do společenství kolem svého stolu, do společenství Večeře Páně. Svým učedníkům, své církvi dává sám sebe jako velký dar. I když vyznáváme, že chléb zůstává chlebem a víno vínem, smíme přijímat a připomínat si jeho slova „to je mé tělo, to je má krev za tebe vylitá a za tebe lámané.“ Není v tom žádná magie, jeho smrt si můžeme a máme připomínat, dokud on nepřijde. Na začátku jsme si připomínali, že ne vždy jsme schopni se radovat, na konci si připomeňme, že když Pána Ježíše zveme a pozveme, tak on za námi přichází se svým královstvím a přináší nám svou radost, a že je to pak skutečně radost v Pánu, která nemusí hledat oporu v našich berličkách třeba pochybných, ale ani duchovních a zbožných. Ta naše radost v Pánu bude tehdy plná, když budeme pamatovat na jiné slovo Písma, totiž „radujte se s radujícími a plačte s plačícími“. Náš Pán, Ježíš Kristus je nám nablízku, on přichází do našich záležitostí a zápasů, do našich všedních i svátečních situací a to naprosto konkrétně. To je evangelium a to jsem chtěl, abychom si dnes připomenuli. Pán je blízko. Tak se modleme a prosme „Přijď království tvé“.